

Panium – Nummer atten

Tre ganger 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Vi vil nå behandle noen av implikasjonene av vers tolv i Daniel elleve, og deretter føre de tre linjene på «250» år inn i historien i vers elleve til femten, som ble oppfylt ved slaget ved Panium i 200 f.Kr. Linjen på «250» år som begynte i 457 f.Kr., ender i 207 f.Kr., midt i perioden som begynner med slaget ved Rafia og ender med slaget ved Panium. «250» år i Neros linje ender med Konstantins historie i tre trinn, representert ved årene 313, 321 og 330. De forente staters «250» år ender den 4. juli 2026.

Neros linje representerer historien om dyrets billedes prøvetid, først i De forente stater, og deretter i verden. Linjen fra 457 f.Kr. plasserer Trump ved et midtpunkt militært mellom to slag. Perioden som strekker seg fra 1776, markerer også et midtpunkt for Trumps siste presidentskap. For å plassere disse linjene på deres rette sted vil vi først behandle vers tolv og Russlands og Putins undergang. Deretter de tre linjene på «250» år, så linjen til det hasmoneiske dynasti. Når disse linjene er på plass, vil vi plassere Peter i samsvar med Panium. Når disse linjene er på plass, bør vi være i stand til å erkjenne hvordan budskapet fra 18. juli 2020 skal korrigeres og forkynnes, og at det er Joels boks budskap.

Kong Ussia av Juda og Ptolemaios, konge av Egypt

Historien som oppfylte vers elleve i slaget ved Rafia, samsvarer med historien om kong Ussia. Da Jesaja blir rensset og utrustet til å forkynne budskapet om senregnet, kom hans kall i det året da Ussia døde.

I det år da kong Ussia døde, så jeg også Herren sitte på en trone, høy og opphøyd, og slepet av hans kappe fylte templet. Jesaja 6:1.

Ussias død ble forutgått av det opprør han gav uttrykk for, et opprør som svarte til og samsvarte med Ptolemaios' opprør like etter seieren i slaget ved Rafia. Ussias og Ptolemaios er symboler på en sydens konge hvis hjerte er blitt opphøyet, og som gjør opprør ved å søke å forene sin statlige myndighet med kirkelig myndighet. Da Ussias forsøkte å forene kirke og stat, var spedalskheten på hans panne et forbilde på dyrets merke.

Og den tredje engelen fulgte etter dem og sa med høy røst: Om noen tilber dyret og dets bilde og tar dets merke på sin panne eller på sin hånd, da skal også han drikke av Guds vredes vin, den som er skjenket ublandet i hans harms beger; og han skal pine med ild og svovel for de hellige englers åsyn og for Lammets åsyn. Og røyken av deres pine stiger opp i all evighet; og de har ingen hvile dag eller natt, de som tilber dyret og dets bilde, og enhver som tar imot dets navns merke. Åpenbaringen 14:9–11.

Ussia representerer deretter en gradvis død fra tidspunktet for sitt opprørske forsøk på å forene kirke og stat. Deretter representerer han et maktesløst medregentskap med sin sønn i elleve år. Ussia levde i elleve år etter sitt opprør. Begynnelsen på hans opprør symboliserer søndagsloven, der kirke og stat forenes og dyrets merke håndheves. Elleve år senere døde han, noe som representerer slutten på hans regjeringstid som konge over det sørlige riket Juda, som var det herlige land, hvilket er Amerikas forente stater.

I profetisk relasjon til Ptolemaios representerer Ussia Juda, det herlige landet og det frafalne protestantismen, mens Ptolemaios representerer Egypt, som er dragemakten, hvis religion er spiritisme. Når de to kongene betraktes som parallelle linjer, opphører Ussia å være en illustrasjon av det herlige landet, og sammen blir de et symbol på to nasjoner. Egypt og Juda er symboler på spiritismens og den frafalne protestantismens religioner. De er et symbol på staten og kirken. Det statshåndverk og det kirkehåndverk de representerer når de er forenet som ett symbol, omfatter to nasjoner, slik det var med mederne og perserne, slik det var med Frankrikes Egypt og Sodoma, slik det er med De forente staters republikanske og protestantiske horn, slik det var med de nordlige og sørlige rikene Israel og Juda, så vel som med hedensk Roma og pavelig Roma. Som et symbol på to riker er de profetisk knyttet sammen ved templet i Jerusalem, der både Ussia og Ptolemaios søkte å ofre i templet i Jerusalem. To nasjoner som begge gjør opprør ved den samme helligdommen.

Det er viktig å legge merke til at begge kongenes opprør stod i forhold til templet i Jerusalem, som er et symbol på det templet hvor Daniel så Kristus i kapittel ti. Begges kongers historie sammenfaller ved Ukraina-krigen, og derved begynner de sitt vitnesbyrd i 2014. De ble begge opphøyet ved militære seire, fremstilt ved slaget ved Rafia i vers elleve. Rafia markerer grenseområdet for det sjette riket i Bibelens profeti og den trefoldige foreningen i søndagsloven. Det er også grensen for overgangen fra den stridende menighet til den seirende menighet.

Etter 2014 kunngjorde den rikeste kongen sin hensikt om å stille til presidentvalget i 2015. I 2020 fikk den rikeste kongen, som representerte det republikanske hornet, sitt dødelige sår, som senere skulle bli leget. I 2022 eskalerte den ukrainske krigen. Trump vendte deretter tilbake som oppfyllelse av vers tretten, i valget i 2024. I juli 2023 lød en røst i ødemarken. Den 31. desember 2023 ble det protestantiske hornet oppreist igjen, slik også det republikanske hornet ble det i valget i 2024, da Trump vendte tilbake, og deretter endte grunnvollens prøve i 2025 med ankomsten av tempelprøven.

1989

Sannhetene som ble forseglet opp i 1989, var todelte. De profetiske parallellene til reformbevegelsene og de siste seks versene i Daniel elleve ble åpnet samtidig. Det finnes visse profetiske regler som ble anvendt for å etablere det innledende budskapet i vers førti. Noen av disse samme sannhetene er nå nøkkelen til den skjulte historien i det samme verset hvor disse profetiske juvelene ble oppdaget. Jeg vil gi dere et eksempel.

I 1989 fantes det ingen samlet forståelse innen adventismen av hva de seks siste versene i Daniel representerte. Denne mangelen på samling var todelte. Det fantes ingen konsensus om versenes

betydning. De som bekjente å ha forståelse av versene, fremførte menneskelige ideer blandet med teologien fra frafallen protestantisme og katolisisme, den førstefødselsrettens arv de mottok fra sine forfedre fra opprøret i 1863, da de oppfylte rollen som den ulydige profeten ved Jeroboams grunnleggende opprør. Disse individuelle forestillingene om hva versene var, var i beste fall private fortolkninger. Deres forestillinger om versene var enten i strid med grunnleggende profetisk anvendelse, og ofte i strid med selve premisset de selv identifiserte for versene.

Det vi så i versene, var en konsekvent forståelse av alle seks versene. Det var den konsekvensen i budskapet vi så, som oppmuntret meg til å legge fram min forståelse, selv da jeg visste at hele adventismen forkastet det jeg forstod. Det vi forstod av disse versene, ble først offentliggjort i 1996, og den forståelsen som der ble framlagt, er bare blitt sterkere etter hvert som tiden har skred fram gjennom tretti år!

Hvis du betrakter den aller første henvisningen i tidsskriftet *The Time of the End*, finner du Testimonies, bind 9, side 11. Fem år før 9/11 begynner tidsskriftet med 9/11. En av de forståelsene som oppmuntret meg, var erkjennelsen av at ved «endetiden» i vers førti var kongen i nord og kongen i sør åndelige, ikke bokstavelige makter. På den tiden visste jeg allerede at Søster White sa at Daniels bok og Åpenbaringen er den samme boken, og at den samme profetiske linjen som finnes i Daniel, tas opp av Johannes i Åpenbaringen. Jeg hadde funnet at i Åpenbaringen elleve, som ble oppfylt i historien omkring endetiden i 1798, lærer Søster Whites kommentar til kapitlet tydelig at Frankrike var det åndelige Egypt, og hun var like tydelig på at i Åpenbaringen sytten var horen på dyret det åndelige Babylon.

Søster Whites identifikasjon av disse to maktene finnes i Den store strid, og disse uttalelsene knytter sammen Johannes' og Daniels vitnesbyrd. Definisjonen av sydens konge i Daniel kapittel elleve er den makten som kontrollerer Egypt, og nordens konge er den makten som kontrollerer Babylon. At Bibelen og Profetiens Ånd virket sammen for å stadfeste en sannhet ved å føre Daniel og Åpenbaringen sammen for å bevise dette poenget, var noe jeg aldri kunne overgi til noen villfaren teolog eller villfaren selvutnevnt leder for en selvunderholdende tjeneste.

Å forstå Ptolemaios og Ussia som symboler på slaget ved Rafia og de følger som inntreffer etter at deres hjerter opphøyes, er å la seg styre av det faktum at Ptolemaios representerer dragemakten som beseirer Romas stedfortredende makt, bare for selv å tape for den stedfortredende makten som hadde beseiret Ptolemaios i vers ti og i 1989. De historiske distinksjonene er tilsiktede og viktige.

Ussia mottar dyrets merke når han forsøker å føre kirke og stat sammen; Ussia er det herlige land, og det herlige land var et hovedargument i begynnelsen av budskapet i 1989. Er det herlige land De forente stater, eller er det Syvendedags Adventistsamfunnet? De som den gang holdt fast ved den uriktige oppfatning at det herlige land er Adventistsamfunnet, sammen med alle som fortsatt gjør det, ville hevde at det herlige hellige fjell i vers førtifem klart var Guds menighet, slik at det for dem betydde at et fjell og et land var det samme symbolet. Vanlig menneskelig resonnement, antar jeg.

Ussia er det herlige landet, og Ptolemaios er Egypt. Ussia, som det herlige landet, har protestantismens og republikanismens to horn. Ptolemaios' politiske manifestasjon er

kommunismen og dens ulike former, og Ptolemaios' religiøse manifestasjon er spiritismen og dens ulike former. Et kjennetegn ved dragens makt er at den er et forbund, men den falske profet, som er det herlige landet, er én enkelt nasjon med to horn.

Daniel elleve vers førte fastslo at De forente stater var pavemaktens stedfortredende makt da Sovjetunionen ble feid bort i 1989. Denne sannheten stemmer overens med rollen til det tohornede jorddyret i Åpenbaringen tretten, for de to bøkene er de samme.

Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden; og det hadde to horn lik et lam, og det talte som en drage. Og det utøver all den første dyrets makt for dets øyne, og får jorden og dem som bor der, til å tilbe det første dyret, det hvis dødelige sår ble leget. Åpenbaringen 13:11, 12.

Åpenbaringen tretten identifiserer De forente stater som pavedømmets stedfortredende makt, for dyret fra jorden «utøver all den makt» som tilhører dyret fra havet, og som kom «foran det». I vers to hadde dragen, det hedenske Roma, gitt pavedømmet sin makt, sitt sete og stor myndighet. Ordet som er oversatt med «makt», betyr makt, men i vers tolv er det et annet ord som er oversatt med «makt», og som betyr «delegert myndighet».

De forente stater er pavemaktens stedfortredende makt, som er blitt forbildet ved det hedenske Roma, som gav sin militære og økonomiske støtte til pavedømmet, slik det er fremstilt i vers to. Ved å gjøre dette var det hedenske Roma et forbilde på De forente stater, som også ville gi sine «vogner, skip og ryttere» for å utføre pavemaktens skitne arbeid.

Da de tre slagene i vers ti, elleve og femten ble oppfylt i historien, var Antiochus Magnus til stede i hvert slag. Dette faktum identifiserer at makten som er representert i de tre slagene, er en stedfortredende makt for dyret, for det er alltid Antiochus, og Antiochus i 1989 var Amerikas forente staters stedfortredende makt.

De tre slagene som leder fram til søndagsloven i vers seksten, bærer signaturen til Alfa og Omega, og også sannhetens struktur. Det er De forente stater i det første slaget og det tredje slaget, noe som identifiserer en alfa og omega i det første og siste slaget. De tre slagene som leder fram til søndagsloven i vers seksten, bærer også sannhetens signatur. Nazi-Ukrainas stedfortredende makt er slaget i midten som representerer opprøret ved det midterste waymark i rammen av det hebraiske ordet sannhet. De tre slagene representerer 1989 fram til søndagsloven, noe som betyr at de representerer den «skjulte historien» i vers førti.

Vers elleve i Åpenbaringen elleve identifiserer 2023 som tidspunktet da begge horn blir oppreist. Daniel elleve, vers elleve, identifiserer nøyaktig den samme historiske perioden. Den indre profetiske linjen og den ytre profetiske linjen sammenfaller i 2023. Den indre linjen er den «ting» Daniel forsto, og den ytre linjen er det «synet» han forsto.

Tempelprøven som Daniel illustrerer, begynte på den tjuende dagen, og tjueto år etter 11. september, som er tidspunktet da Jesaja trådte inn i tempelet, fører deg til 2023. Jesaja identifiserer Ussias død etter å ha levd med spedalskhet i elleve år ved 11. september. Arbeidet med å reise tempelet består først i å legge grunnvollen, og deretter i å oppføre tempelet og plassere sluttsteinen, noe som så leder til den tredje prøvesteinen, representert ved basunhøytiden i linjen i Tredje

Mosebok tjuetre. Det indre arbeidet med det evige evangelium fullføres i løpet av den ytre linjens historie. I vers elleve er Putin blitt typifisert ved Ptolemeus, og kong Ussia utgjør et annet vitne til illustrasjonen av sydens konge, som opphøyes gjennom militær framgang, og som deretter forsøker å trenge seg inn på religionens område.

Og kongen i sør skal bli grepet av harme og dra ut og stride mot ham, mot kongen i nord; og han skal stille opp en stor skare, men skaren skal bli gitt i hans hånd. Og når han har ført bort skaren, skal hans hjerte opphøye seg; og han skal felle mange titusener, men han skal ikke bli styrket ved det. Daniel 11:11, 12.

Uriah Smith omtaler Ptolemaios Filopators historie og hans forsøk på å frembære ofre i Jerusalems tempel.

«Ptolemaios manglet klokskap til å gjøre god bruk av sin seier. Hadde han fulgt opp sin framgang, ville han sannsynligvis ha blitt herre over hele Antiokos' rike; men fordi han nøyde seg med bare å komme med noen få trusler og noen få advarsler, sluttet han fred for å kunne hengi seg til uavbrutt og uinnskrenket tilfredsstillelse av sine dyriske lidenskaper. Slik ble han, etter å ha seiret over sine fiender, overvunnet av sine laster, og idet han glemte det store navn han kunne ha grunnfestet, tilbrakte han sin tid i festing og usedelighet.»

«Hans hjerte ble opphøyet ved hans framgang, men langt fra å bli styrket ved den; for den vanærende bruk han gjorde av den, fikk hans egne undersåtter til å gjøre opprør mot ham. Men hans hjertes opphøyelse kom særlig til syne i hans handlinger overfor jødene. Da han kom til Jerusalem, frembar han der ofre og var meget ivrig etter å trenge inn i templets aller helligste, i strid med det stedets lov og religion; men da han, om enn med stor vanskelighet, ble holdt tilbake, forlot han stedet brennende av vrede mot hele jødernes folk, og innledet straks mot dem en fryktelig og ubønnhørlig forfølgelse. I Alexandria, hvor jødene hadde bodd siden Alexanders dager og nøyde de mest begunstigede borgeres rettigheter, ble førti tusen ifølge Eusebius, seksti tusen ifølge Hieronymus, drept i denne forfølgelsen. Egypternes opprør og nedslaktingen av jødene var visselig ikke egnet til å styrke ham i hans rike, men var snarere tilstrekkelige til nærmest fullstendig å ruinere det.» Uriah Smith, Daniel og Åpenbaringen, 254.

Ptolemaios Filopators militære seier ved Rafia i 217 f.Kr. styrket ikke Ptolemaios, men den førte til at «hans hjerte opphøyet seg». Seier i den ukrainske krigen vil ikke styrke Putin, men den vil «oppføre hans hjerte», slik militær framgang også fikk kong Ussia til å oppføre sitt hjerte.

Og Ussia gjorde i stand for dem, for hele hæren, skjold og spyd og hjelmer og brynjer og buer og slynger til å kaste steiner med. Og i Jerusalem lot han lage krigsmaskiner, oppfunnet av kyndige menn, til å stå på tårnene og på murhjørnene, for å skyte med piler og store steiner. Og hans navn nådde vidt omkring; for han fikk underfull hjelp, inntil han ble mektig. Men da han var blitt mektig, oppførte hans hjerte seg til hans egen undergang; for han handlet troløst mot Herren sin Gud og gikk inn i Herrens tempel for å brenne røkelse på røkofferalteret. 2 Krønikebok 26:14–16.

To sørlige konger, hvis hjerter ble opphøyet på grunn av militære seire, forsøkte å gå inn i det samme tempelet og bære fram et offer, noe som bare var en prest tillatt å gjøre. I begge tilfeller motsatte prestene seg de stolte kongenes forsøk på å gjøre dette. Den ene kongen innledet deretter en gjengjeldelse mot jødene, og den andre ble slått med spedalskhets i pannen.

Og presten Asarja gikk inn etter ham, og med ham åtti av Herrens prester, tapre menn. Og de stod imot kong Ussia og sa til ham: Det tilkommer ikke deg, Ussia, å tenne røkelse for Herren, men prestene, Arons sønner, som er helliget til å tenne røkelse. Gå ut av helligdommen, for du har handlet troløst; og det skal ikke bli deg til ære fra Herren Gud. Da ble Ussia vred, og han hadde et røkelseskar i hånden for å tenne røkelse. Men mens han raste mot prestene, brøt spedalskheten fram i pannen hans foran prestene i Herrens hus, ved siden av røkelsesalteret. Og øverstepresten Asarja og alle prestene så på ham, og se, han var spedalsk i pannen; og de drev ham ut derfra. Ja, også han selv skyndte seg å komme ut, fordi Herren hadde slått ham. Og kong Ussia var spedalsk til sin dødsdag og bodde i et avsondret hus, fordi han var spedalsk; for han var utelukket fra Herrens hus. Og hans sønn Jotam hadde oppsyn med kongens hus og dømte folket i landet. Men det som ellers er å fortelle om Ussia, både det første og det siste, det skrev profeten Jesaja, sønn av Amos. 2 Krønikebok 26:17–22.

I 2014 igangsatte Europas globalister og Obama-regimet en fargerevolusjon mot nasjonen Ukraina. I 2022 innledet Russland en invasjon som til sist vil føre til en seier for Putin og Russland; representert ved Ptolemaios og Ussia, sydens konger. Vers tolv sier at etter Putins seier skal «hans hjerte opphøyes; og han skal felle mange titusener: men han skal ikke styrkes ved det.» Historien nedtegner deretter et gradvis forfall av hans rike.

Den gradvise svekkelsen førte til hans død, og innen den tid Antiokus den store gjengjelder sitt tap ved Rafia, var Antiokus ikke lenger i strid med Ptolemaios Filopator; Antiokus stod da overfor et ungt barn som på den tiden var Egypts hersker. Et barn er et symbol på den siste generasjon, så på ett plan er barnekongen som Antiokus beseirer ved Panium, den siste generasjon av kongen i syden. På det praktiske plan representerer barnekongen svakhet i forhold til Antiokus' styrke.

«Freden som ble sluttet mellom Ptolemaios Filopator og Antiokus, varte i fjorten år. I mellomtiden døde Ptolemaios som følge av måteholdsløshet og utsvevelser, og ble etterfulgt av sin sønn, Ptolemaios Epifanes, et barn som da var fire eller fem år gammelt. Antiokus hadde i den samme tiden undertrykt opprør i sitt rike og brakt de østlige områdene til lydighet og befestet dem der, og stod derfor fritt til hvilket som helst foretagende da den unge Epifanes besteg Egypts trone; og da han anså dette for altfor god en anledning til å utvide sitt herredømme til å la den gå fra seg, oppbød han en uhyre stor hær, «større enn den forrige» (for han hadde samlet mange styrker og vunnet store rikdommer på sitt felttog i øst), og drog ut mot Egypt i forventning om lett å vinne seier over spedbarnskongen. Hvordan det gikk ham, skal vi snart se; for her trer nye forviklinger inn i disse kongerikenes anliggender, og nye aktører føres inn på historiens scene.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 255.

Kongen i sør

Å skissere Russlands siste skritt er å skissere de siste skrittene til den profetiske sydens konge. Et profetisk kjennetegn ved den åndelige sydens konge, som trådte frem i den profetiske historien ved endens tid i 1798, er hvordan den kommer til sin ende. Det er også et profetisk kjennetegn ved nordens konge og den falske profet. Hver av de tre maktene som fører verden til Harmageddon, har avslutninger som er særskilt identifisert i Guds Ord. Hva enn som skjer med Putin og Russland, vil ha vært forutbildet gjennom tidligere linjer av sydens konge.

Eksempelene på den åndelige kongen i syds fall ble forbilledliggjort ved den første åndelige kongen i syds fall, som var det ateistiske Frankrike under revolusjonsperioden. Det sørlige rikets fall omfatter den sørlige kongens fall. Napoleons fall svarer til Frankrikes fall, og stemmer overens med fallet til det neste riket i syd, som var Russland. Russland som den moderne kongen i syd begynte med revolusjon, slik også Frankrike, som kongen i syd, begynte med revolusjon.

Revolusjon er et kjennetegn ved dragen, som er symbolet på kongene i sør. Dragen, hovedsymbolet på kongen i sør, er Satan, og når han forsøker en revolusjon ved slutten av tusenårsriket, faller ild ned fra himmelen og fortærer ham. Hans opprør i himmelen i begynnelsen var alfaen på hans opprør ved avslutningen av tusenårsriket.

I 1798 inntok Frankrike profetisk tronen som den åndelige kongen i sør under den franske revolusjon. Denne revolusjonen feide gjennom Europas nasjoner og nådde til sist fram til den russiske revolusjon, som raskt ble etterfulgt av bolsjevikrevolusjonen i det samme året.

Den russiske revolusjonen i 1917 besto av to hovedtrinn: Februarrevolusjonen (som styrtet det tsaristiske monarkiet, gjorde ende på eneveltet og opprettet en provisorisk regjering midt i en periode med dobbeltmakt sammen med sovjetene) og Oktoberrevolusjonen (også kalt den bolsjevikiske revolusjon, der bolsjevikene under Lenin grep makten ved et kupp, noe som førte til opprettelsen av sovjetisk styre og veien mot sosialisme/kommunisme).

I historiske analyser og revolusjonær teori (særlig ut fra marxistiske perspektiver som hos Trotskij, Luxemburg og andre som trekker paralleller), blir den franske revolusjon (1789–1799) ofte sett som typifiserende for, eller som et skjema for, forløpet av de russiske begivenhetene. De to trinnene i den franske revolusjon som typifiserte disse russiske fasene, er:

- Den innledende moderate/konstitusjonelle fasen (omtrent 1789–1792), som svarer til Februarrevolusjonen. Denne franske fasen begynte med stormingen av Bastillen, sammenkallingen av stenderforsamlingen/Nasjonalforsamlingen, avskaffelsen av føydale privilegier, Erklæringen om menneskets rettigheter, og opprettelsen av et konstitusjonelt monarki under girondinerne og moderate reformatorer. Den styrtet det absolutte monarkiet, men beholdt elementer av borgerlig/liberal styreform og doble/omstridte maktstrukturer (f.eks. mellom forsamlingen og det gjenværende monarkiet). Tilsvarende gjorde februar 1917 slutt på tsarismen, men førte til en borgerlig provisorisk regjering og dobbeltmakt sammen med sovjetene.
- Den radikale/jakobinske fasen (omtrent 1792–1794, innbefattet opprettelsen av den første republikk, henrettelsen av Ludvig XVI og terrorveldet under Robespierre og jakobinerne/Komiteen for offentlig sikkerhet) svarer til oktoberrevolusjonen (den

bolsjevikiske revolusjon). Jakobinerne grep makten fra de mer moderate girondinerne gjennom radikal handling, erklærte en republikk, undertrykte kontrarevolusjonen og drev revolusjonen i retning av dypere sosial omforming og forsvar mot indre/ytre trusler. Dette speiler hvordan bolsjevikene styrtet den provisoriske regjering, konsoliderte proletariats styre/proletariats diktatur og fremmet den revolusjonære sosialismen.

Disse parallellene understreker hvordan revolusjoner ofte følger et mønster: et innledende bredt opprør mot det gamle regimet (ledet av moderate/borgerlige krefter), etterfulgt av en mer ekstrem maktovertakelse ved radikale for å «redde» og utdype revolusjonen midt i krisen. Bolsjevikene selv trakk bevisst på det franske eksempelet og betraktet sitt oktoberopprør som beslektet med det jakobinske statskuppet—nødvendig for å forhindre kontrarevolusjon og virkeliggjøre revolusjonens potensial.

Denne typologien fremtrer i verk som Trotskijs Den russiske revolusjons historie (som uttrykkelig sammenligner dobbeltmaktsfasen i Russland med tilsvarende dynamikker i Frankrike) og Rosa Luxemburgs skrifter om de russiske begivenhetene, hvor hun bemerker at den russiske revolusjonens første periode (mars–oktober) følger den franske (og engelske) revolusjons skjema, idet bolsjevikenes maktovertakelse svarer til jakobinernes oppstigning.

Jesus illustrerer alltid enden med begynnelsen, og Napoleons fall som den første åndelige kongen i sør fulgte veimerkene ved revolusjonens begynnelse, og representerte dermed Sovjetunionens fall.

Napoleons gradvise (trinnvise) undergang samsvarer nøye med Sovjetunionens gradvise tilbakegang og sammenbrudd i 1991, innenfor den samme typologiske rammen hvor den franske revolusjons to faser foregrep den russiske revolusjons stadier i februar og oktober 1917. Parallellen strekker seg inn i fasen med konsolidering etter den radikale perioden (bonapartisme) og dens uunngåelige oppløsning. Dette henter støtte både fra generelle historiske mønstre og fra marxistiske analyser (særlig Trotskijs i Den forrådde revolusjon og beslektede verker), som behandler Napoleon som bonapartismens arketype: et sterkmannsregime som oppstår etter en revolusjons radikale høydepunkt, balanserer mellom klasser, bevarer revolusjonens sentrale strukturelle gevinster (samtidig som det undertrykker dens demokratiske drivkraft), bygger et personlig/militærbyråkratisk imperium, overanstrenger seg, og deretter gjennomgår et fasevis sammenbrudd som leder til en delvis restaurasjon av den gamle orden.

Napoleons bonapartistiske maktovertakelse parallelliserer den stalinistiske konsolideringen

Etter den jakobinske radikale fasen og den thermidorienske reaksjonen (1794), den ustabile Direktoriet-perioden (1795–1799), etablerer Napoleons statskupp den 18. brumaire (1799) konsulatet, deretter keiserdømmet (1804). Han kodifiserer og eksporterer den borgerlige revolusjonens landvinninger (Code Napoléon, opphevelse av føydale privilegier, en sterk sentralisert stat), men underordner dem et autoritært styre, militær glans og en ny elite.

Etter den bolsjevikiske/oktoberrevolusjonære radikale fasen og de tidlige sovjetiske eksperimenterne inntreder den byråkratiske degenerasjonen (særlig fra midten av 1920-årene). Stalins

konsolidering beseirer Venstreopposisjonen, håndhever «sosialisme i ett land» og skaper et politi-/militærbyråkratisk diktatur. Planøkonomien og den nasjonaliserte eiendommen (Oktobers kjernegevinster) blir bevart, men forvandlet til redskaper for en privilegert kaste, idet internasjonalismen oppgis.

I begge tilfeller blir den revolusjonære energien «frosset» og omdirigert til statsmakt og ekspansjon under én enkelt skikkelse eller ett apparat (Trotskij kalte uttrykkelig Stalin-regimet en form for «sovjetisk bonapartisme», nærmere Napoleons keiserdømme enn konsulatet).

Det gradvise sammenbruddet

Dette er den grunnleggende samsvarslinjen – tilbakegangen er ikke én plutselig hendelse, men en påfølgende rekke av erosjoner, drevet av overekspansjon, indre motsigelser, militære hengemyrer, tap av kontroll over periferien, mislykkede reformer og endelig oppløsning/gjenopprettelse.

Napoleonsk side (1812 til 1815)

- 1812: Katastrofal invasjon av Russland – Grande Armée (600 000 mann) desimert av logistikk, vinter og motstand. Katastrofalt vendepunkt; enormt tap av prestisje og mannskap.
- 1813: En koalisjon dannes mot ham; nederlaget ved Leipzig («Folkeslagene slag») – tap av tyske allierte og territorier; imperiet begynner å skrumpe inn.
- 1814: De allierte invaderer selve Frankrike; Paris faller; Napoleon abdiserer og blir sendt i eksil til Elba.
- 1815: Kort tilbakekomst (de hundre dagene), endelig nederlag ved Waterloo; permanent eksil på St. Helena; bourbonmonarkiet gjenopprettet (reaksjonær tilbakeføring av revolusjonære landvinninger, dog ikke fullstendig — noen juridiske/administrative endringer bestod).

Sovjetisk side (1970-årene til 1991)

- Sent 1970-årene–1980-årene: Økonomisk stagnasjon («zastoi» under Brezjnev), kronisk vareknapphet, teknologisk etterslep og et lammende våpenkappløp med USA/NATO—systemisk overstrekk begynner å uthule økonomien.
- 1979–1989: Krigen i Afghanistan—Sovjets «Vietnam»; et hengemyr som tapper ressurser, moral og internasjonal anseelse (merk den ironiske parallellen: Napoleon ble tilintetgjort i Russland; Sovjetunionen forblødde i et ulendt, motstandsdyktig krigsteater).
- 1985–1989: Gorbatsjovs perestrojka-/glasnost-reformer (et forsøk på å «redde» systemet, lik enkelte sene napoleonske justeringer) avdekker og akselererer i stedet motsigelsene; østblokkens satellittstater gjør opprør og bryter seg fri (Berlinmuren faller 9. november 1989, regimeene kollapser gjennom 1989–1990) – tapet av det «ytre imperium», nøyaktig lik Napoleons tap av allierte stater.
- 1990–1991: Interne nasjonalistiske kriser, republikkene erklærer suverenitet; hardlinerkupet i august 1991 mislykkes på spektakulært vis; Gorbatsjov går av 25. desember 1991; Sovjetunionen oppløses i 15 stater. Kapitalistisk restaurasjon følger (sjokkterapi i Jeltsin-epoken, oligarker, privatisering) – analogt med bourbonrestaurasjonen:

førrevolusjonære klasseelementer (eller deres ekvivalenter) vender tilbake og ruller tilbake de fullstendige revolusjonære eiendomsforholdene, samtidig som de beholder noen administrative former.

I begge tilfeller fragmenterer «imperiet» (det franske kontinentalsystemet kontra den sovjetiske østblokken/COMECON-innflytelsen) utenfra og innover, det indre forfallet akselererer, en endelig krise avdekker hulheten, og de gamle samfunnskraftene gjør seg på ny gjeldende (monarki/kapitalisme). Bonapartismen viser seg å være uholdbar – «en pyramide balansert på sin spiss», som Trotskij uttrykte det – fordi den bygger på å undertrykke revolusjonens demokratiske basis, samtidig som den forsvaret (men fordreier) dens økonomiske basis under fiendtlige ytre påkjenninger. Den sovjetiske kollapsen var ikke «plutselig» i det lange perspektiv, men kulminasjonen av et gradvis indre forråtnelsesforløp, slik Napoleons imperium heller ikke forsvant over natten, men ble tæret bort gjennom påfølgende nederlag inntil restaurasjonen.

Begynnelsen og slutten for Frankrike og Sovjetunionen samsvarer med vitnesbyrdet om kong Ussia og Ptolemaios. Ptolemaios IV Filopator vinner en avgjørende seier i slaget ved Rafia (217 f.Kr.) over kongen i nord (Antiochos III), men «han skal ikke bli styrket ved det»—han slutter fred i stedet for å utnytte fordelene, vender tilbake til luksus og selvopphøyelse, og deretter (ifølge beretningen bevart i 3 Makkabeerbok 1–2) besøker Ptolemaios Jerusalem etter sin triumf. Med et opphøyet hjerte forsøker han å gå inn i Det aller helligste og selv bære frem offer—en handling av tilranelse og trass mot den sanne Gud. Han blir slått av Gud (lammelse), ydmyket, og vender seg til forfølgelse av Guds folk. Hans regjeringstid blir deretter en tid med gradvis forfall: moralsk fordervelse, indre opprør og tap av styrke inntil hans død. Dette er det nøyaktige speilbildet av kong Ussia (2 Krønikebok 26:16–21), hvis hjerte ble opphøyet etter militær fremgang, og som deretter gikk inn i templet for å tenne røkelse (idet han tilranet seg prestenes embete) og ble slått med spedalskhet i pannen, hvilket var en offentlig, synlig dom. Fra da av levde Ussia i isolasjon, avskåret fra Herrens hus, inntil sin død—en langsom, vedvarende bortgang snarere enn øyeblikkelig tilintetgjørelse.

Begge er sørkonger hvis hovmod kommer til uttrykk i en inntrengen i templet i Jerusalem, etterfulgt av en gradvis, nedbrytende avslutning i stedet for et umiddelbart sammenbrudd. Dette er den typologiske malen for enhver senere «sørkonge».

1798: Frankrike blir den åndelige kongen i sør

Ved «endens tid» (1798) støter det ateistiske Frankrike (makten som nettopp hadde åpenbart Egypts åndelige kjennetegn — åpen fornektelse av Gud, som i Åpenbaringen 11:8) mot kongen i nord (pavedømmet) ved å ta paven til fange. Napoleon er den militære legemliggjørelsen av dette støtet. Frankrike bærer sydens krone i 1798, fordi det opphøyer den samme ateistiske ånd som oldtidens Egypt legemliggjorde.

Men likesom Ptolemaios ikke kunne «gjøre det meste ut av sin seier», kunne den franske revolusjonens radikale fase verken opprettholde eller fullt ut eksportere sine gevinster. Sydens krone går videre idet ateismens filosofi modnes og finner en ny styringsmessig røst.

Progressive lederskapssymboler: Napoleon til Lenin til Stalin

Disse tre er ikke tilfeldige; de er fremadskridende avslutninger—hver av dem representerer et videre stadium i kongen i sydens utviklingslinje mot sin egen langsomme oppløsning.

Napoleon—det første store symbolet etter 1798. Seirende i Egypt (det bokstavelige syd), strekker han seg for langt (felttoget i Russland i 1812 var en katastrofe som innledet en rekke tap for hans perifere rike, skritt for skritt (1813–1814)), lider et endelig nederlag (Waterloo 1815), og blir sendt i eksil to ganger. Napoleon representerer en gradvis, fasevis undergang—nøyaktig lik Ptolemaios og Ussia.

Lenin grep kronen i Oktoberrevolusjonen i 1917. Bolsjevikenes «framstøt» fortsetter krigen mot den gamle orden (inkludert den religiøse makten). Men den radikale fasen kan ikke stabiliseres; Lenins egen helse svikter tidlig, og systemet begynner å byråkratiseres.

Stalin, konsolidatoren (sovjetisk bonapartisme), «fryser» revolusjonen til et militærbyråkratisk imperium, bevarer kjernegevinstene (nasjonalisert økonomi, den antifeudale parallellen til Napoleons lovbok), men vender makten innover (utrenskninger) og utover (ekspansjon). Likevel opphøyer hjertet seg i ateisme; systemet kan ikke virkelig «gjøre det meste ut av sin seier». Overstrekning (Afghanistan som parallell til Napoleons Russland), stagnasjon, mislykkede reformer (perestrojka var det siste desperate forsøket), tap av satellittstater (1989–90 = tap av «allierte»), og endelig oppløsning (1991).

Sovjetunionens sammenbrudd var ikke plutselig – det var gradvis, nøyaktig slik Napoleons imperium ble erodert skritt for skritt, og slik Ptolemaios' og Ussias regjeringstider visnet etter deres øyeblikk av tempelstolthet. Den «åndelige» kongen i sør (ateisme i statlig form) mottok sin egen vedvarende dom: uthult innenfra, ute av stand til å opprettholde løgner, feid bort i motbevegelsen fra kongen i nord (pavedømmets gjenoppblomstring i vakuumet).

Den franske revolusjon (to trinn) er et forbilde på den russiske revolusjon (februar og oktober/bolsjevikisk). Napoleonsk bonapartisme og gradvis forfall er et forbilde på stalinistisk konsolidering og Sovjetunionens gradvise forfall. Alt dette er den moderne utfoldelse av kongen i syds linje i Daniel 11, fra Ptolemeus' nederlag ved Rafia og hovmod mot templet, gjennom Ussias identiske synd og langsomme ende, til Frankrike i 1798 og dets ateistiske arvtaker (Lenin–Stalin-epoken), som ikke kunne styrke seg ved sine seire.

Lenin, den radikale grunnlegger eller makttaker (parallelt med jakobinernes/bolsjevikenes maktovertakelse; «skyve»-fasen etter 1917, svarer til Napoleons tidlige konsulat etter Brumaire). Stalin var den bonapartistiske konsolidator (byggeren av Sovjet-imperiet, utrenskningene, seieren i andre verdenskrig, den kalde krigens høydepunkt; hjertet opphøyd i ateisme, men ute av stand til fullt ut å «styrke» seieren på lang sikt — overstrekkelsen begynner).

Khrusjtsjov var «tøværs»-lederen etter toppunktet (1953–1964): fordømmer Stalin (den hemmelige talen 1956), avdekker noe korrupsjon, forsøker begrensede reformer, men makter ikke å løse de systemiske motsigelsene. Dette svarer til en «thermidoriansk» eller tidlig tilbakegangsfase—terroren løsnes opp mens den ateistiske grunnstrukturen består, samtidig som

prestisjen svekkes (f.eks. gjenspeiler ydmykelsen under Cubakrisen i 1962 mindre napoleonske tilbakeslag før de store).

Gorbatsjov var den desperate reformator (1985–1991) med perestrojka (omstrukturering) og glasnost (åpenhet) som siste fortvilte forsøk på å «redde» systemet, men de fremskynder sammenbruddet—tapet av Østblokken (Berlinmuren 1989), indre opprør. Dette er det klareste kjennetegn på en «gradvis avslutning»: lik Napoleons sene forsøk på tilpasning før invasjonen i 1814, eller Ptolemaios’/Ussias vedvarende tilbakegang etter tempelstolthet. Gorbatsjovs konkordat/møte i 1989 med pave Johannes Paul II (kongen i nord) symboliserer det åndelige nederlaget—den sørlige kongens ateisme som viker for den pavelige gjenoppblomstring.

Jeltsin var den siste oppløsningsskikkelsen (fra 1991 og fremover) som ledet motstanden mot kuppforsøket i august 1991, blir Russlands president, fører tilsyn med Sovjetunionens oppløsning (desember 1991), sjokkterapiprivatisering og kapitalistisk restaurasjon. Han legemliggjør den kaotiske slutten og en delvis «restaurasjon» av førrevolusjonære elementer (oligarkisk kapitalisme, lik Bourbons tilbakekomst etter Napoleon). Den sørlige konges palass blir feid bort, og dermed oppfylles Daniel 11:40s erobring som en virvelvind fra nord (pavedømmet via allianse med USA).

Typologien understreker en vedvarende, trinnvis dom snarere enn et øyeblikkelig fall, slik Ptolemaios IVs seier ved Rafia førte til stolthet, inntrengen i templet, guddommelig slag og langsom forvitring; Ussias isolasjon med spedalskhet inntil døden; Napoleons gradvise tap (Russland, Leipzig, Paris, Elba, Waterloo). Den sovjetiske linjen identifiserer styrkens høydepunkt under Stalin, den progressive uthulingen under Khrusjtsjovs tøvær, som blottlegger sprekken i systemet. Deretter blir stagnasjonen i Bresjnev-epoken og så Gorbatsjovs reformer akseleranter; Jeltsins epoke fullfører sveipet (USSR oppløses, ateismens statlige form opphører). «Hjertet opphøyes» kommer til uttrykk gjennom hele linjen (ateistisk trass), men ingen «gjør det meste ut av seieren».

Enden på kongene i sør er progressiv; Satans undergang begynte ved korset, og til slutt blir han sendt i eksil i 1 000 år, og deretter dør han.

Og jeg så en engel stige ned fra himmelen, med nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i sin hånd. Og han grep dragen, den gamle slangen, som er djevelen og Satan, og bandt ham for tusen år, og kastet ham i avgrunnen og stengte ham inne og satte et segl over ham, for at han ikke lenger skulle forføre folkene, før de tusen år var til ende. Og deretter må han løslates for en kort tid.

Og jeg så troner, og de satte seg på dem, og dom ble gitt dem; og jeg så sjelene til dem som var blitt halshogd for Jesu vitnesbyrds skyld og for Guds ords skyld, og som ikke hadde tilbudt dyret, heller ikke dets bilde, og heller ikke tatt imot dets merke på sine panner eller på sine hender; og de ble levende og regjerte med Kristus i tusen år. Men de øvrige døde ble ikke levende igjen før de tusen år var fullendt.

Dette er den første oppstandelse. Salig og hellig er den som har del i den første oppstandelse; over dem har den annen død ingen makt, men de skal være Guds og Kristi prester og skal herske med ham i tusen år.

Og når de tusen år er omme, skal Satan løses ut av sitt fengsel, og han skal gå ut for å forføre folkeslagene ved jordens fire hjørner, Gog og Magog, for å samle dem til strid; tallet på dem er som havets sand. Og de drog opp over jordens vide flate og omringet de helliges leir og den elskede stad. Da falt ild ned fra Gud fra himmelen og fortærte dem. Og djevelen som forførte dem, ble kastet i sjøen med ild og svovel, der også dyret og den falske profet er, og de skal pines dag og natt i all evighet. Åpenbaringen 20:1–10.

Vi vil fortsette våre betraktninger over den sørlige kongen i Daniel elleve, vers elleve til femten, i neste artikkel.

Tidsskriftet Endens Tid ble utgitt i 1996, og det representerer profetien fra Daniels bok som ble åpnet i 1989. Nylig ble tidsskriftet lest av ChatGPT og bedt om å vurdere Ukrainas rolle i historien til vers førti, slik den er fremstilt i tidsskriftet. Det følgende er en gjennomgang av tidsskriftet som har vært offentlig tilgjengelig i tretti år. Det første avsnittet fra Ellen Whites skrifter i tidsskriftet er Testimonies, bind 9, 11.

Oversikt: Ukraina i den profetiske rammen

Innenfor tidsskriftets profetiske framstilling av Daniel 11,40–45 drøftes Ukraina i forbindelse med Sovjetunionens sammenbrudd og kampen mellom pavedømmet (kongen i nord) og ateistisk kommunisme (kongen i sør). Ukraina fremstilles som en sentral religiøs og geopolitisk slagmark under de avsluttende fasene av stedfortrederkrigene, særlig i tilknytning til den ukrainske katolske kirke og dens legalisering etter flere tiår med undertrykkelse under sovjetisk styre.

Magasinet fremstiller Ukraina som en del av den bredere profetiske oppfyllelsen av Daniel 11:40, og beskriver hvordan sydens konge blir feid bort gjennom en allianse mellom Vatikanet og De forente stater. Ukraina blir fremstilt som et bevis på svekkelsen av sovjetisk ateisme og den katolske innflytelsens gjenoppblomstring i Øst-Europa.

Ukraina i krigen mellom kongen i nord og kongen i sør

Magasinet lærer at kongen i sør er ateismen, først legemliggjort ved Frankrike (1798) og senere ved Sovjet-Russland. Kongen i nord er pavedømmet, og Daniel 11:40 beskriver en åndelig krig som begynner i 1798 og kulminerer i Sovjetunionens sammenbrudd i 1989. Ukraina fremtrer i denne sammenhengen som en del av sovjetblokken som feies bort til oppfyllelse av Daniel 11:40. Publikasjonen fremstiller Sovjetunionens sammenbrudd som det første skritt i helbredelsen av pavedømmets dødelige sår (Åpenbaringen 13).

Undertrykkelsen av Den ukrainske katolske kirke (siterte kilder)

Magasinet inneholder sekulær dokumentasjon av katolsk forfølgelse under sovjetisk styre.

Fra Time Magazine, 4. desember 1989:

«Etter andre verdenskrig spredte hard, men gjennomgående mindre blodig forfølgelse seg til Ukraina og den nye sovjetblokken, og rammet millioner av romersk-katolske og protestanter så vel som ortodokse.»

Ukraina blir identifisert som et viktig område der katolisismen ble undertrykt under kommunismen.

Legaliseringen av den ukrainske katolske kirke

Et hovedfokus i diskusjonen om Ukraina er legaliseringen av den lenge forbudte ukrainske katolske kirke.

Fra Life Magazine, desember 1989:

«Tre nye katolske biskoper er nylig blitt utnevnt i Tsjekkoslovakia. Og denne måneden møter Gorbatsjov pave Johannes Paul II under et besøk i Italia — det første ansikt-til-ansikt-møtet mellom lederne i Kreml og Vatikanet. Samtalene kan føre til legalisering av den lenge forbudte ukrainske katolske kirke i U.S.S.R.»

Fra U.S. News & World Report, 11. desember 1989:

«Gjenopplivingen av religionsfriheten forventes å omfatte opphevelsen av et offisielt forbud mot den ukrainske katolske kirke med fem millioner medlemmer, som har overlevd i det skjulte siden 1946, da Stalin befalte at den skulle innlemmes i den russisk-ortodokse kirke. Å vinne legalisering for den ukrainske kirke har vært et av pavenes fremste mål.»

Magasinet framstiller dette som bevis på svekkelsen av den ateistiske kontrollen og gjenopprettelsen av katolsk makt. Det blir identifisert som et direkte resultat av Vatikanets diplomatiske press, og som en milepæl i oppfyllelsen av Daniel 11:40 blir Ukraina fremholdt som et synlig eksempel på at pavedømmet gjenvinner innflytelse i tidligere kommunistisk territorium.

Ukraina som bevis på pavedømmets framgang

Kommunismens sammenbrudd, ikke bare som en politisk forandring, men som et åndelig nederlag for ateismen, et geopolitisk fremstøt for pavedømmet og begynnelsen på pavedømmets tilbakevenden til verdensherredømme. Ukraina blir en casestudie i avviklingen av Sovjetunionens religiøse undertrykkelse og en strategisk seier for Roma i Øst-Europa. Det representerer det synlige skiftet fra håndhevet ateisme til gjenopprettet katolsk autoritet, og legaliseringen av den ukrainske katolske kirke blir behandlet som en profetisk bekreftelse på at kongen i nord feide bort kongen i sør «som en virvelvind».

Ukraina og den bredere profetiske sekvensen

1. 1798 – pavedømmet får et dødelig sår.
2. 1917 – Ateismen flytter til Russland (den bolsjevikiske revolusjon).
3. 1989 – Sovjetunionen kolliderer.
4. Ukraina – Den katolske kirke legalisert.
5. Pavedømmet gjenvinner geopolitisk innflytelse.
6. De forente stater kommer til slutt under pavelig innflytelse (Daniel 11:41).

7. Hele verden følger etter (Daniel 11:42–43).

Ukraina passer inn i fase 3–4 som en del av overgangen mellom sovjetisk ateisme og gjenopprettet pavelig innflytelse.

Kilder som det er henvist til i diskusjonen om Ukraina

- Jeff Pippenger (primært teologisk rammeverk)

Profetiens ånd

- Den store stridigheten
- Utvalgte budskap
- Vitnesbyrd for menigheten

Sekulær presse

- Time Magazine
- Life Magazine
- U.S. News & World Report

Ukraina nevnes i forbindelse med:

- Katolsk forfølgelse etter andre verdenskrig
- Den ukrainske katolske kirkes overlevelse i undergrunnen
- Gorbatsjov–Vatikanets diplomati
- Lovlig gjenopprettelse av det katolske hierarki

Sammendrag av Ukrainas rolle i nyhetsbrevet

Ukraina var et bolverk for undertrykt katolisisme under sovjetisk ateisme. Legaliseringen av den ukrainske katolske kirke varslet svekkelsen av kongen i sør. Vatikanets innflytelse i Ukraina demonstrerte pavedømmets gjenoppblomstring, og Ukrainas religiøse skifte tjente som håndfast bevis på at Daniel 11:40 ble oppfylt. Hendelsene omkring Ukraina utgjorde en del av det første skrittet i helbredelsen av pavedømmets dødelige sår. Ukraina fremstilles derfor ikke som en isolert politisk hendelse, men som et profetisk kjennetegn innenfor de avsluttende bevegelsene i Daniel 11.